

megszervezése mellett”.³²³⁽³²³⁾ A Soproni Nemes Magyar Társaság diákelnöke kedves levélben hívta őt a Társaság alapításának 210. évfordulóján rendezett ünnepségre.³²⁴⁽³²⁴⁾ Megtisztelték azzal is, hogy a líceumi tanévzáró ünnepségeken őt kérték fel a Berzsenyi Díj átadására az arra érdemes diákoknak. Hittan tárgyból – vizsgáztató tanárként – rendszeresen közreműködött a líceum osztályainak érettségi vizsgáján. Több féléven át vállalta az egyetem pedagógiai karán tanuló evangélikus hallgatók hittanórájának, biblia körének megtartását is.³²⁵⁽³²⁵⁾ Sümeghy József óráit, a vele való beszélgetéseket igazán szerették a diákok. Ha tehetett, örömmel részt vett az egyetemi ünnepi programokon is. Nem fukarkodott az elismeréssel, mert mindig és mindenki talált okot a dicséretre. Mindig volt ideje, hogy megálljon és – akár csak röviden is – beszélgesen szolgatársaival, tanártársaival, diákjaival. Rendszeresen hívták és várták az öregdiák találkozókra is.

Rendkívüli munkabírása volt, melyhez hitéből merített erőt. 81 éves korában, a 2001-es esztendőben például 21 istentiszteletet, 3 bibliaórát, 4 ügyeletet, egy esküvőt, négy keresztelőt, négy temetést és 42 gyülekezeti tag (betegek, hívők) látogatását végezte el.³²⁶⁽³²⁶⁾ Az ünnepek, nemzeti és egyházi ünnepek egyaránt fontosak voltak számára. A hagyományok ápolása, nemzeti nagyjaink emlékének idézése gondolkodásának szerves része volt. Az egyháztörténeti hagyomány, amelyet majd egy fél évtizeden át a vadosfai gyülekezet tudatában ébren tartott, a kuruc tábori lelkész, Áts Mihály (1704–1705), Fábri Gergely püspök (1737–1753) és mások munkálkodásának története, mind példaként szolgáltak számára. „Építő lelkése volt gyülekezetének a szó szoros és átvitt értelmében is. Lelkeket építő lelkész volt. ... Istentől kapott képessége révén név szerint ismerte a több mint ezer fős vadosfai gyülekezet majd minden egyes tagját. Életüket igyekezett mindig nyomon követni, és ha szükség volt rá, minden esetben örömmel és szívesen segítette a gyülekezet tagjait.”³²⁷⁽³²⁷⁾

Sümeghy József 2007. március 5-én, nyolcvanhét éves korában hunyt el. Egy hitben erős, tevékeny élet gondolatait őrzik a *Kisalföld* c. napilapban rendszeresen ⁴⁵²megjelentetett „Heti tünődései”, vagy a Panoráma, majd a Corvinus Rádióban elhangzott „Örömhír” adásai. Évtizedeken át olvashattuk írásait az *Evangélikus Élet*, az *Evangélikus Naptár*, a *Nyugati Kapu* és más periodikák hasábjain.

Sümeghy József mindig és mindenkor, mindenkihez türelemmel és szeretettel szólt, hitelesen élt és hittelt tanított. Gyakran mondta: „ki mint vet, úgy arat.” Sümeghy József aratása bőséges, hiszen tovább él a fiatalok és a szolgatársak lelkében, emlékezetében.

2008. LXII. ÉVFOLYAM 4. SZÁM / Soproni Arcok / Hegedűs Elemér: A katonai Mária Terézia Rend lovagja, vitéz vihari báró Willerding Rezső gyalogsági tábornok

Hegedűs Elemér: A katonai Mária Terézia Rend lovagja, vitéz vihari báró Willerding Rezső gyalogsági tábornok

A sopronbánfalvi hősi temetőben, az Emlékműtől pár lépésre nyugszik Sopronban nyolcvan éve elhunyt vitéz vihari báró Willerding Rezső gyalogsági tábornok. Az Osztrák-Magyar Monarchia hadseregének egyik nagyon tehetséges tábornoka volt, aki az I. világháború során megkapta a legmagasabb kitüntetést, a katonai Mária Terézia Rend lovagkeresztjét.

A Willerding család Poroszországból, Hildesheimből származik, onnan jöttek Magyarországra. Willerding Ágost (Buda, 1808. – Bécs, 1884.) császári-királyi főtörzsorvos, Gyula nevű testvérével együtt 1860. november 7-én kapta meg az osztrák nemességet, ezzel egyidejűleg használhatták a „vihari” nemesi előnevet is. Ezt követően 1877. január 24-én Willerding Ágostot lovagi címmel (Ritter von) tüntette ki az uralkodó, jutalmazva addigi tevékenységét a hadseregben. Felesége a szintén katonai

családból származó báró Saamen Erzsébet (Ossiach, Ausztria, 1821. – Bécs 1914.), esküvőjüket 1860. március 6-án tartották. Ebből a házasságból született Budapesten 1866. január 1-jén Willerding Rezső.

Willerding Ágost főörzsorvos beosztásából adódóan többször költözött új helyőrségbe, így Budapestről Pozsonyba helyezték át. Itt kezdte el iskoláit fia, Rezső. Az elemi után a pozsonyi református gimnáziumban öt osztályt végzett el. Kiválóan tanult az egyházi iskolában. Katonai pályára készült, azért jelentkezett 1880 őszén a császári és királyi katonai főreáliskolába Morva-Fehértemplomban (Mährisch-Weisskirchen). Díjmentes, állami költségű helyen tanult és „igen jó” eredménnyel végzett. Így akadálytalanul lett a császári és királyi Katonai Műszaki Akadémia növendéke Bécsben.



453 Willerding Rezső tábornok
(Az unoka, Willerding Rudolf családi albumából)

Az iskola befejezése után 1886. augusztus 18-án hadnagyi rendfokozatban avatták fel tisztnak. A Losoncon állomásozó császári és királyi 29. tábori vadász-zászlóaljhoz került, itt századbeosztott tisztként teljesített szolgálatot. Három év elteltével, 1889 őszén visszatért Bécsbe, ahol eredményes

felvételi vizsga után a Hadiiskolán kezdett tanulni. Ezt az iskolát szintén „igen jó” minősítéssel végezte el 1891-ben, megszerezve a „zöld attilát”, melyet a vezérkarhoz beosztott tisztek viselhettek a szolgálat teljesítése során. Az iskolán eltöltött idő alatt 1890. május 1-jén főhadnagynak nevezte ki az uralkodó.

Első vezérkari beosztását a császári és királyi 17. gyalogdandár állományába kapta, innen vezényelték Erdélybe, ahol a katonai terepfelvétele végző törzsből működött. Miután 1894. november 1-jén előlépett II. osztályú vezérkari századosná, beosztották Bécsbe a Vezérkari Irodához (Direktions Bureau) szolgálatra.

Willerding Rezső 1896. június 2-án, szintén Bécsben nősült, feleségül vette Maraus Zsófiát (Linz 1868. febr. 29. – Sopron 1952. márc. 29.), aki ugyancsak katonai családból származott. Apja a hadseregben szolgált, bátyja Maraus József, ezredesi rangfokozatot ért el. A katonai hagyományok szerint a vezérkari tisztek századosi rendfokozatban alapítottak családot, és Bécsben, a Helyőrségi templomban tartották az esküvőjüket.

A vezérkari tisztek részére előírták a törzstiszti vizsga előtti csapatgyakorlatot. Ezt Losoncon teljesítette a császári és királyi 29. vadász-zászlóalj állományában. A törzstiszti vizsgát sikeresen letette. A vizsga után a császári és királyi 5. gyaloghadosztályhoz került 1900. november 1-jén, mint vezérkari főnök. Itt lépett elő 1901. május 1-jén vezérkari őrnagyi rendfokozatba.

A szolgálat ezután újra Bécsbe szólította. Mivel egy jó vezérkari tisztől elvárták, hogy át tudja adni ismereteit, és pedagógusként is megállja a helyét, kinevezték tanárnak a [454](#)Hadi iskolába. 1901. november 1-jétől tereptant és katonai földrajzot oktatott a vezérkari tisztjelölteknek. A Ferenc József osztrák császár és magyar király által aláírt parancs alapján 1905. november 1-jén ismét előléptették alezredesi rendfokozatba. A vezérkari testület tisztjei részére kötelező csapatszolgálatot állapított meg a Hadsereg vezetése, ezért 1907. november 1-jén bevonult a császári és királyi 48. gyalogezredhez, melynek törzse és két zászlóalja akkor Sopronban állomásozott. Az ezred parancsnoka Martiny Hugó ezredes (Krainburg, 1860. febr. 13. – Graz, 1940. nov. 30.) volt, akivel a katonasors ezután több alkalommal is összehozza Willerding Rezsőt. Sopronban a császári és királyi 48. gyalogezrednél két évet töltött el mint zászlóaljparancsnok, majd ezredparancsnok-helyettes. Rövid ideig ideiglenesen vezényelte is az ezredet, miután Martiny ezredes a császári és királyi 62. dandár parancsnoka lett. 1909. május 1-jén ezredessé léptette elő Ferenc József, és egyúttal kinevezte a 62. „III. Lajos bajor király” gyalogezred parancsnokának Kolozsvárra. Így újra költözött a család, de a végleges letelepedés ideje még nem jött el. Az eddig töretlenül és szépen ívelő katonai pálya tovább emelkedett, magasabb beosztás és ahhoz magasabb rendfokozat következett.

A következő állomás 1913. május 1-jétől újra Sopron, a császári és királyi 28. gyalogdandár parancsnoki beosztása. A gyalogdandár addigi parancsnokát, Rebracha Károly tábornokot hadosztályparancsnoknak nevezték ki. Helyére került Willerding ezredes, aki egyben átvette Sopron helyőrségparancsnoki tisztségét is. Az első hónap a vármegye és a város vezetőivel történő találkozásokkal, egyeztetésekkel telt. A hivatalos helyeken már ismerősként fogadták. Családja Sopronba költözött, s rövidesen beilleszkedett a város életébe. A Fenyves sor 8. szám alatt lakott, felesége ott teremtett otthon a családnak.

Katonai tevékenységei körébe tartozott a beosztott ezredek ellenőrzése, a gyakorlatok kidolgozása. Ezek mellett a katonák felkészítése is sok munkát adott a parancsnoknak és beosztottainak. A Sopronba 1913. október 1-én áthelyezett Vasúti és távírda- zászlóalj működésének megteremtése, laktanya biztosítása, a helyőrség alakulatainak összevonása számtalan feladatot adott neki. 1914. május 1-jén léptették elő tábornokká. Az előléptetések, kinevezések során több esetben leírták személyi anyagában (lásd: Hadtörténelmi Levéltár VII. Fondfőcsoport. Gyűjtemények. Personalia. 77. Willerding Rudolf altábornagy személyi iratai. 1892–1918.), hogy alapos elméleti és gyakorlati ismeretekkel rendelkezik.

Vezetői tulajdonságai, képzettsége alapján képes nagyobb katonai szervezetek irányítására, kiképzésére, összefogására. Az alárendeltek ismeri, megjelenése, fellépése megfelel a katonai követelményeknek. Minden esetben megállapították, hogy a soron következő rendfokozatra vagy magasabb beosztásra alkalmas.

Az I. világháború harcaiba dandárjával az orosz hadszíntéren kapcsolódott be. A dandár állományába: a császári és királyi 48. „Rohr” gyalogezredet (parancsnoka: kartenfelsi és hegyaljai Pacor József ezredes), a császári és királyi 76. „Salis-Soglió” gyalogezredet (parancsnoka: Boeriu János ezredes), a 19. tábori vadász-zászlóalj (parancsnoka: Ernst Mathes őrnagy), valamint a császári és királyi 5. „Radecky” huszárezred ezredesi osztályát osztották be. A császári és királyi 48. gyalogezredhez főleg Zala, Vas és Sopron megyei, a császári és királyi 76. gyalogezredhez Sopron, Moson és Vas megyei katonákat hívtak be. A tartalékos tisztek között mindkét ezrednél több soproni illetőségű tanár, tanító, ügyvéd, tisztviselő teljesített szolgálatot. A dandár a császári és királyi 14. pozsonyi 455 hadosztályhoz (parancsnoka: malastowi Martiny Hugó altábornagy) és az V. pozsonyi hadtesthez (parancsnoka: brlogi Puhalló Pál altábornagy) tartozott.

A katonasors hamar összehozta volt ezredesével, aki újra előljárója, harctéri parancsnoka lett. A dandár 1914 augusztusa és szeptembere között Polichna, Kranow, Bychawa, Pawlow környékén harcolt és győzelmeket aratott az orosz csapatok felett. Előjárói felismerték, hogy Willerding tábornok alapos harcászati, taktikai ismeretekkel rendelkezik. Jó helyzetfelismerő képességével azonnal reagálni tud a változásokra és kihasználja az ellenfél legkisebb hibáit is. Emellett a rábízott katonákra is vigyázni tudott, céljai elérésére a súlyos veszélyhelyzeteket kerülve vezette győzelemre alárendeltjeit. Ezen képességei később komoly tapasztalatszerzés mellett tovább erősödtek. Természetesen volt olyan helyzet is, amikor nagy erőfeszítést okozott, hogy megfeleljen az előjárói által támasztott követelményeknek. A győzelmek után a parancsnokok magas kitüntetésekben részesültek. Willerding tábornok megkapta a Lipót Rend lovagkeresztjét.

Sopron város vezetői, egyesületei, valamint magánszemélyek is üdvözlő leveleket küldtek az orosz fronton harcoló parancsnokoknak – közte Willerding tábornoknak is – a győzelmekről beszámoló hírek hallatán. A Kaszinó Egylet vezetésének válaszulva 1914 decemberében Willerding tábornok megköszönte az üdvözlő levelet, és elsősorban katonáit dicsérte, helytállásukat méltatta: „A soproni katonák a többi ezredbajtársakkal együtt voltak a hősök, akik kívánták a győzelmet, akik túl tudtak lenni a némelykor majdnem emberfeletti megerőltetéseken...” Leírta, tudja, hogy ezután további nehéz idők fognak következni, de katonáival együtt megtesznek mindent a győzelem érdekében.

Megjegyzendő, hogy ugyanezen harcokban tanúsított tevékenysége alapján a császári és királyi 76. gyalogezred parancsnoka, Boeriu János ezredes – majd tábornok – is megkapta a katonai Mária Terézia Rend lovagkeresztjét. A császári és királyi 48. gyalogezred parancsnoka, Pacor József ezredes – később altábornagy – pedig a Tiszti Arany Vitézségi Érem kitüntetésben részesült.

A császári és királyi 28. dandárparancsnoki beosztásból Willerding tábornok 1914. december 18-án a császári és királyi 14. gyaloghadosztály parancsnoka lett, helyettesítve malastowi Martiny Hugó altábornagyot, aki kórházi kezelésre utazott. Martiny altábornagy visszatérése után 1915. március 14-én kinevezték ugyancsak az orosz fronton a császári és királyi 32. gyaloghadosztály parancsnokává. Átvéve a hadosztályt Ludwig Goiginger altábornagytól, a 2. Hadsereg IV. hadtestéhez került új környezetbe, új emberek közé. A hadosztályban katonás magatartása, a beosztottak felé kialakított követelménytámasztása, de ugyanakkor humánus emberi jelleme miatt hamar megkedvelték.

Az uralkodó 1916. november 14-én nevezte ki altábornagyi rendfokozatba. Ez az év a császári és királyi 32. gyaloghadosztálynak nehéz esztendeje volt, folyamatos harcokban telt el a támadó orosz csapatok ellen. A Deutsche Südarmee állományába kerültek, német vezetéssel harcoltak. A

hadosztályhoz a császári és királyi 63. gyalogdandár (parancsnoka: Obauer Rudolf tábornok), a császári és királyi 64. gyalogdandár (parancsnoka: Gralleri Konrád tábornok), valamint a 32. tüzérdandár (parancsnoka: Kreyey Ágoston tábornok) tartozott.

1916 márciusától a front állandó mozgásban volt. A hónap elején Lopienkánál, majd a hó közepétől Japlonki mellett hosszú ideig védték állásaikat, miután Polányig kellett visszavonulni. Április hónapban támadó hadműveleteket hajtottak végre a Kárpátokban. Június, július hónap állásharcokkal, kisebb támadó és védekező hadműveletekkel telt, Lemberg, Niklaszow, Polinice, Ceperov nevű városok mellett. Az év második felében főleg a saját állások védelmével foglalatostkodtak, hosszabb ideig tartózkodtak Kamionknál, majd Choljownál. A Cebron-Worobijowka-i ütközet során megerősítésül rövid ideig a magyar királyi 76. gyalogdandár (parancsnoka: borynai Karleusa Fülöp tábornok) is a hadosztály alárendeltségébe tartozott. E dandár egyik ezrede volt a soproni születésű Lähne Miksa ezredes vezette 24. „brassói” honvédgyalozegred.

Az 1916. év ütközeteiért Willerding altábornagy a II. osztályú katonai Érdemkereszt kitüntetését kapta, hadi ékítménnyel, később kiegészítve kardokkal. Az első győzelmek után a parancsnokok kérhették felvételüket a katonai Mária Terézia Rendbe is. A kérelem alapján, a haditett vizsgálata során a Rend Káptalana azt a döntést hozta, hogy Willerding tábornok érdemes arra, hogy megkapja a katonai Mária Terézia Rend lovagkeresztjét. A kitüntetés többedmagával 1917. augusztus 21-én vette át. A Rend szabályzata szerint kérte és megkapta a magyar bárói címet is, melynek bejegyzése a Liber Regius LXXIII. kötet 400. oldalán megtörtént.

A katonai Mária Terézia Rend átvétele után Sopronból üdvözölték, sikereihez és kitüntetéséhez gratuláltak. Willerding tábornok viszonzásul köszönő levelet küldött Töpler Kálmán polgármesternek, melyet a Soproni Napló 1917. szeptember 25-i száma közölt: „Öfelsége a Mária Terézia Rend lovagkeresztjével kitüntetni kegyeskedett, történt ez pedig ama kiváló csapatok hőstette révén, akiket 1914. augusztusában és szeptemberében vezényelni szerencsém volt. Köztük a 11. és 19. vadászok mellett tündököljenek a soproni háziezred, a híres 76-osok, meg a béke idején Sopronban állomásozó remek 48. ezred. Legfelségesebb Urunkhoz, esküjükhöz híven lángoló hazaszeretettel ama nehéz és dicső napokban valódi hősöknek bizonyultak be. Kitüntetésem az Ő érdemük, hátalattal szívvel emlékezem meg róluk, és miután tudom, mennyire szívébe fogadta volt Őket Nagyságod és a város is, kötelességemnek tartom eme érzelmeket Önnel, mint Sopron város érdemteltjes atyjával közölni. Fogadja mélyen tisztelt Polgármester Úr őszinte nagyrebecsülésem kifejezését, amivel is maradtam igaz híve: Willerding Rezső altábornagy”

A hadosztályparancsnoki beosztása mellett 1917. február 12. és március 24. között a laibachi vezérkari tanfolyam parancsnoki tisztét is ellátta. A Főparancsnokság 1917. év végén újra megalakította a császári és királyi 6. Hadsereget az olasz fronton. A Hadsereg parancsnokává József Ágost főherceg vezérezredest nevezték ki, aki vezérkari főnöknek Willerding Rezső altábornagyot kérte maga mellé. A beosztást 1918 januárjában vette át. A császári és királyi 32. hadosztály parancsnoki tisztségét pedig Karl Bellmond Edler von Aderhost altábornagynak adta át. A 32. hadosztály is az olasz frontra került, a XXVI. Hadtest állományába, és nem a 6. Hadsereghez.

A császári és királyi 6. Hadsereg állományába: a XV. Hadtest (parancsnoka: Rudolf Edler von Steinstätten Stöger-Steiner altábornagy; majd áprilistól Karl Scotti altábornagy), a II. Hadtest (parancsnoka: Julius Kaiser altábornagy; majd áprilistól Rudolf Kraus altábornagy), valamint a XXIV. Hadtest (parancsnoka: Freiherr Karl Lukas altábornagy, majd márciustól Ludwig Goiginger altábornagy) tartozott. A parancsnokok 457 valamennyien sokat próbált és tapasztalt katonák voltak. Új beosztásában Willerding altábornagy előjárójukká lett, akit elfogadtak és tiszteltek.

A parancsnoki váltások után 1918. március-áprilisban kezdték tervezni a nyári nagy offenzívát,

melyben a császári és királyi 6. Hadsereg részére először korlátozott célú, alapvetően védelmi feladatok jutottak. Később a Montello hegyének bekerítése, majd elfoglalása lett a cél. A 6. Hadseregből a XXIV. Hadtest hajtotta végre a terv alapján a feladatot. A támadó hadművelet azonban az egész olasz fronton meghiúsult. A monarchia hadserege a katonák kitartása ellenére sem volt már alkalmas a nagyarányú támadásra. A XXIV. Hadtest által elért eredményt – Montello részbeni elfoglalása – I. Károly osztrák császár (IV. Károly magyar király) főparancsnok utasítására feladták, visszavonultak a kiinduló állásba. A nagy veszteségek után már a védelmet szervezték. A kiértékelés után József Ágost vezérezredes, majd tábornagy vette át a tiroli front parancsnoki tisztét. Vezérkari főnöke 1918 júliusától újra Willerding altábornagy lett. A háborúból hátralévő idő folytonos olasz támadásokkal, védekezésekkel telt el. Lehetőség csak arra volt, hogy minél ütőképesebb alakulatokat hozzanak vissza az országba. A Főparancsnokság hibái miatt sok tiszt és katona került olasz fogságba. Az 1918. novemberi összeomlás után Willerding Rezső altábornagyot december 1-jén nyugállományba helyezték. Visszavonult családjához, melynek tagjai Sopronban tartózkodtak a háború ideje alatt.

A Horthy Miklós által szervezett Nemzeti Hadseregbe 1919 őszén jelentkezett, ahol tapasztalataira, tudására nagy szükség volt. Kinevezték gyalogsági felügyelőnek, majd 1921. január 10-én csapatfelügyelőnek. Ez utóbbi elnevezés két esetben is módosult. Először hadseregfőfelügyelőre, majd Honvédelmi Minisztérium VII. csoportfőnökére, tulajdonképpen a Nemzeti Hadsereg első főparancsnoka volt.

Sopronban báró Willerding Rezső altábornagy előtt tett esküt 1920. április 11-én az újjászervezett magyar királyi 5. gyalogezred, ezt követően tartották a díszfelvonulást és a csapatszemlét.

Az akkor már államfő Horthy Miklós 1921. február 21-én nevezte ki gyalogsági tábornokká (1921. február 1-jétől visszamenőleges ranggal). A Vitézi Rendbe az 1921. augusztus 20-i avatás során első között került be.

IV. Károly „királypuccsa” idején – 1921 októberében – nem akart szembefordulni a volt uralkodóval, kérte a felmentését, hatáskörét nem gyakorolta. Horthy Miklós megbízta Nagy Pál gyalogsági tábornokot a VII. csoportfőnöki teendők ellátásával, aki később utódja lett. Willerdinget hivatalosan csak 1922 januárjában mentették fel.

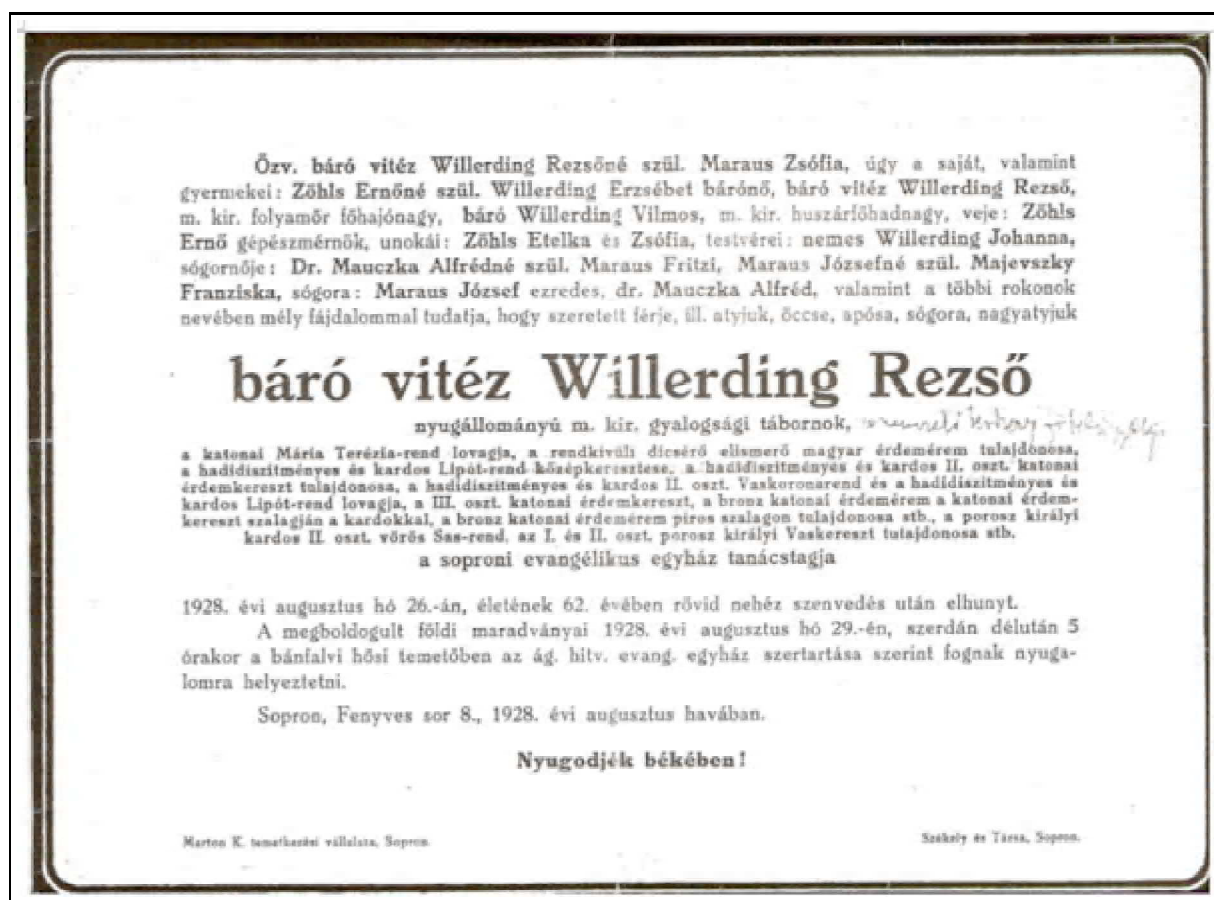
1922. február 1-jén került nyugállományba, ettől az időtől újra Sopronban élt. A városban töltött nyugdíjas éveinek időszakában beilleszkedett a város társadalmába, elvállalta az evangélikus egyháznál a tanácstag – presbiteri – tisztet, valamint a Sopron vármegyei-városi leventék díszelnökségét. Kezdeményezője volt, hogy az I. világháború hősi halottainak emléktáblákat állítsanak. Részt vett katonai megemlékezések szervezésében, az árvák, rokkantak segítésében.

Részt vett a polichnai csata 10 éves évfordulójára rendezett megemlékezés szervezésében. A bánfalvi hősi temetőben lezajlott koszorúzáson is szerepet vállalt. A katonai szervezetek nyugdíjas részlegeiben nem vállalt feladatot, de 1927 augusztusában József Ágost főherceg tábornagy soproni látogatása során tisztelgett egykori parancsnokánál, [458](#)vele együtt helyezett el koszorút a császári és királyi 9. Nádasy huszárok emlékművénel. Egy közös városi séta során idézték fel a múltat, ahol velük volt Szepessy (Bugsch) Aladár altábornagy is.

Nyugdíjas éveiben – elmondások szerint – a ház körül kertészkedett, fát ültetett, rózsát metszett, szerette a növényeket. Fiai szintén katonai pályán helyezkedtek el. Rezső fia (Bécs, 1899. ápr. 16. – 1978. okt. 17.) a fiumei tengerészti iskolán végzett, majd a dunai folyami flottilla tisztjeként teljesített szolgálatot. Vilmos fia (Olmütz, 1902. márc. 21. – Torontó, 1967. márc. 23.) a Ludovika Akadémia után huszártisztként a magyar királyi 3. huszárezred állományába került Sopronba. Lánya, Erzsébet (Bécs, 1897. jún. 24. – Sopron, 1969. ápr. 10.) Sopronban 1925. okt. 21-én feleségül ment

Zöhls Ernő gépészmérnökhöz.

Willerding Rezső 1928. augusztus 26-án halt meg. Temetése augusztus 29-én katonai tiszteletadás mellett történt.



A család által kiadott gyászjelentés

A temetésen Horthy Miklós Kormányzó, a katonai Mária Terézia Rend Kancellárja, a Kormányzó Katonai Irodája, a Hadügyminisztérium, valamint József Ágost főherceg is koszorút küldött. A résztvevő katonai alakulatokat – a huszárezred egy századát és az 5. gyalogezred egy zászlóalját – vitéz Kováts Aladár tábornok, a 3. vegyes dandár parancsnoka vezényelte. Jánky Kocsárd lovassági tábornok, a katonai Mária Terézia Rend lovagkeresztese képviselte a Hadügyminisztériumot, a katonai Mária Terézia Rend magyarországi lovagjait. A temetésen részt vett a Győrben letelepedett barát, Klempa [459](#)Kálmán tábornok, a katonai Mária Terézia Rend lovagkeresztese, a soproni nyugállományú tábornoki, ezredesi kar, tényleges tiszték, soproni polgárok, volt katonái, Sopron vármegye főispánja, Simon Elemér és alispánja, Géway-Wolf Lajos. A levonták külön díszszázadot alakítottak ki az elnöküktől való búcsúzásra.

A temetési szertartást Ziermann Lajos evangélikus lelkész, kormány-főtanácsos celebrálta. A sírnál Szepessy (Bugsch) Aladár altábornagy mondott búcsúbeszédet. Idézte Krasznik, Polichna, a Kárpátok, Volhinia, Doberdó csatamezőit, a győztes hadvezér szerepét, aki a háborús, nehéz időkben irányított és kötelességgel szolgálta hazáját.

Az eltelt hosszú évtizedek alatt a sír megrongálódott. Unokái, a Kanadában élő Péter, István, Rudolf és a Budapesten lakó Katalin és Judit 2007-ben rendeztették, felújították.

A sírra táblát helyeztek el, melynek szövege:

„Nagyapánk hazánk honszeretetének
szolgálatában tett példamutató
érdemeinek tiszteletére
a sírt rendbe hozatták unokái
Péter, István, Rudi, Kati és Jutka

Anno 2007”

Willerding Rezső gyalogsági tábornok élete, munkássága városunk hadtörténeti hagyományainak kicsi, de fontos része. Sopron város lakóin a sor, hogy emlékét megőrizzék.

Willerding Rezső gyalogsági tábornok kitiüntetései:

Katonai Mária Terézia Rend lovagkereszt

Lipót Rend középkereszt hadi ékítménnyel, kardokkal

II. osztályú Vaskorona Rend hadi ékítménnyel, kardokkal

II. osztályú katonai Érdemkereszt hadi ékítménnyel, kardokkal

Lipót Rend lovagkereszt hadi ékítménnyel, kardokkal

III. osztályú katonai Érdemkereszt

Bronz katonai érdemérem a katonai érdemkereszt szalagján kardokkal

Bronz katonai érdemérem piros szalagon

Katonai Jubileumi kereszt

Katonai Jubileumi bronzérem

Porosz királyi Vörös Sasrend II. osztálya kardokkal

I. osztályú német (porosz) Vaskereszt

II. osztályú német (porosz) Vaskereszt

2008. LXII. ÉVFOLYAM 4. SZÁM / Soproni Könyvespolc

460 **Soproni Könyvespolc**

2008. LXII. ÉVFOLYAM 4. SZÁM / Soproni Könyvespolc / Grynaeus András: Gömöri János (szerk.) Az erdő és a fa régészete és néprajza

Grynaeus András: Gömöri János (szerk.) Az erdő és a fa régészete és néprajza